

заря прехвъркнѣла страшно-то пространство, и чисто-то тъмно небе образувало задния планъ на тѣзи блѣскава картина.

По този начинъ Хершель достигналъ предѣлы-тъ на Млѣчния-Плътъ, като прострѣлъ своя-та почти безконечна измѣрителна линия далечъ задъ неговы-тъ предѣлы, въ велика та безгранична и неизмѣрима бездна на пространство-то. Искате ли сега да знаете дълбочина-та на този огроменъ пластъ звѣзды? Въпросъ-тъ ви неще остане безъ отговоръ, защо-то разстояніе-то на звѣзды-тъ отъ първа-та величина ще ни послужи като единица за мѣреніе. Свѣтлина-та, съ своя-та изумителна скоростъ, изисква десѣть години за да доде до насъ отъ най-близка-та неподвижна звѣзда; а Хершель отъ свои-тъ наблюдения заключилъ, че въ нѣкои мѣста дълбочина-та на Млѣчния-Плътъ была таквазъ, що-то въ нея са намѣрвало не по-малко отъ петстотинъ звѣзды една задъ друга, нарѣдены по права линия и раздѣлены една отъ друга съ пространство, равно на това, кое-то отдѣля наше-то слънце отъ най-близка-та неподвижна звѣзда. Отъ това слѣдва, че свѣтлина-та за да измине діаметра на това звѣздно събрание, изисква нѣколко хыляды години, макаръ и да са движе съ скоростъ 12.000,000 мили въ всяка минута врѣме!

Несмѣтны-тъ милионы звѣзды, кои-то съставляватъ Млѣчния-Плътъ, сѣкшъ че сж расподѣлены въ видъ на единъ плоскатъ поясъ или гривна или по-добрѣ пластъ съ неправилна форма. Неговы-тъ размѣры сж толкозъ голѣмы, що-то той самъ може да състави една вселенна. Ако да бѣше възможно нощесъ да хвъркнемъ къмъ една отъ блѣскавы-тъ звѣзды, кои-то пламятъ около насъ, като са отдалечавамы отъ наша-та система, до дѣто планета слѣдъ планета потъмнѣе въ далечность-та и, най-послѣ, само-то слънце са обърне на проста звѣзда; като качнемъ на единъ отъ чужды-тъ мірове, що обыкалятъ около едно ново и величественно слънце, кое-то отъ наше-то приближеніе растѣше и са разширяваше прѣдъ очи-тъ ни до толкозъ, що-то захвана да грѣе тѣй великолѣпно както и наше-то собствено,— нѣка са спреме тука на него и поглѣднемъ на звѣздны-тъ небеса, кои-то сега сж ни заобыколили.

Ный изминѣхмы шестедесѣть милиона милионы мили; ный достигнѣхмы една нова система мірове, кои-то обыкалятъ около друго слънце и отъ тѣзи далечна точка ный имамы право да са надѣвамы за таквози сж-що ново небе както и тѣзи нова земя, на коя-то смы са спрели. Но, не. Подигнете си нагорѣ очи-тъ, и ето! Познаты-тъ вамъ стары съзвѣздія сж всичкы тамъ. Тука гори Оріонъ съ своя богатъ и роскошенъ поясъ; тамъ са явява Арктуръ, ето и Сѣверна-та Мечка са върти по своя нескончаемъ плътъ около полюса. Всичко си останало неизмѣнно; и огромно-то пространство, прѣзъ кое-то ный преминахмы, съставлява само хыляда-та частъ отъ цѣлыя діаметръ на този огроменъ купъ слънца и системы. Макаръ ный и да са пренесохмы отъ наше-то слънце до най-близка-та неподвижна звѣзда, и изминѣхмы едно пространство, кое-то сама-та свѣтлина може да прехвърне едвамъ въ десѣть години, обаче промѣна-та, която е станѣла отъ това велико пѣтешествіе въ изгледа на небе-то, не е по-голѣма отъ тѣзи, коя-то бы произлѣзла въ относително-то положеніе на слу-